

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Amruševa 2/II, desno (p.p. 432)

6.Povrv-1504/2016

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu ovog Suda Miljenku Dolenc, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika TRILOGIJA d.o.o., Iločka 1, Split, OIB: 85195690608, zastupan po punomoćniku Alenu Đapiću, odvjetniku iz Solina, Zvonimirova 75, protiv tuženika-protutužitelja GEBRÜDER WEISS d.o.o., Jankomir 25, Zagreb, OIB: 05216322294, zastupan po odvjetnici Kseniji Čerin, OD Čerin, Mar, Žuvanić Štambuk d.o.o., Zagreb, Jurišićeva 9, radi isplate, u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za glavnu raspravu koja je zaključena dana 29.lipnja 2020., a presuda objavljena na ročištu dana 10.srpnja 2020. u odsutnosti punomoćnika stranaka.

p r e s u d i o j e

1. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi, posl.br.Ovrv-72/15 kojega je na temelju vjerodostojne isprave 23.6.2015.god. donio javni bilježnik Obrenija Ribarić iz Zagreba, a kojime je tuženiku da isplati tužitelju u roku od 8 dana iznos od 390.484,73 kn sa zateznom kamatom na iznose:

- 50.144,39 kn od 01.07.2012.g.
- 60.586,45 kn od 16.07.2012.g.
- 138.662,23 kn od 16.08.2012.g.
- 40.937,42 kn od 01.09.2012.g.
- 1.125,00 kn od 02.09.2012.g.
- 49.836,22 kn od 16.09.2012.g.
- 49.193,02 kn od 29.09.2012.g.

po stopi od 15 posto do 30.6.2013., a od 1.7.2013. pa do isplate po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, kako i za dio troška ovrhe u iznosu od 10.356,05 kn sa zateznom kamatom od 23.06.2015. pa do isplate po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

Isti platni nalog ukida se u odnosu na predvidivi trošak 2.827,50 kn.

2. Odbija se protutužbeni zahtjev za iznos od 81.151,91 kn sa pripadajućom zateznom kamatom, te se utvrđuje neosnovanim prijebojni zahtjev za iznos od 310.888,69 kn.
3. Tuženik-protutužitelj dužan je tužitelju-protutuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 75.538,02 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Na donijeto rješenje o ovrsi temeljem vjerodostojne isprave-izvatka iz kartice konta, a kojime je tuženiku naložena isplata iznosa od 390.484,73 kn, tuženik je uložio prigovor.

Navodi u prigovoru i tijekom parničnog postupka, a koji je nastavljen kao u povodu prigovora na platni nalog, da ne postoji utuženo potraživanje, te osporava kako osnov tako i visinu istoga.

Ističe da tuženik prema tužitelju ima potraživanje u iznosu od 84.189,47 kn pa ističe procesni prigovor radi prebijanja na spomenuti iznos uvećan za pripadajuće zatezne kamate.

Očitujući se na navode iz prigovora tužitelj ističe da nije sporna činjenica da su stranke bile u poslovnom odnosu, jer tuženik to ni na koji način ne osporava u iznijetom prigovoru.

Tužitelj i tuženik su poslovno surađivali na način da je tužitelj po nalogu tuženika vršio prijevoz i dostavu robe na području Splitsko-dalmatinske i Dubrovačko-neretvanske županije s naglaskom na područje grada Splita i Dubrovnika, te njihove okolice po sporazumno ugovorenoj tarifi za dostavu robe tuženika.

Tužitelj da je u pravilu dva puta mjesečno (sredinom i posljednjeg dana u mjesecu) izdavao i dostavljao tuženiku zbirni račun za izvršene usluge u prethodnih petnaest dana koje je izvršio na prednje navedenim područjima, pa dostavlja u spis račune i to:

-Račun (R-1) br. F-31/12 od 31.svibnja 2012.g.na iznos od ukupno	52.753,23 kn
-Račun (R-1) br. F-33 od 15.lipnja 2012.g.na iznos od ukupno	57.391,16 kn
-Račun (R-1) br. F-34 od 30.lipnja 2012.g.na iznos od ukupno	60.586,45 kn
-Račun (R-1) br. F-37 od 15.srpnja 2012.g.na iznos od ukupno	65.449,09 kn
-Račun (R-1) br. F-38 od 31.srpnja 2012.g.na iznos od ukupno	73.213,14 kn
-Račun (R-1) br. F-48 od 15.kolovoza 2012.g.na iznos od ukupno	40.937,42 kn
-Račun (R-1) br. F-43 od 17.kolovoza 2012.g.na iznos od ukupno	1.125,00 kn
-Račun (R-1) br. F-49 od 31.kolovoza 2012.g.na iznos od ukupno	49.836,22 kn
-Račun (R-1) br. F-51 od 13.rujna 2012.g.na iznos od ukupno	49.193,02 kn

Tuženik da je tužitelju na ime usluga prijevoza u dva navrata izvršio isplatu od po 30.000,00 kn, čime da je u cijelosti podmirio dug po računu br. F-31/12, te djelomično po računu br. F-33, tako da tužitelj po potonjem računu potražuje iznos od 50.144,39 kn umjesto iznosa od 57.391,16 kn.

Tužitelj da je vodio evidenciju dostava izvršenih po nalogu tuženika što da je razvidno iz priloženih dokumenata pod nazivom "Bordero-zbroj dnevnog razvoja u periodu" koja dokumentacija sadrži podatke o datumima dostave, poziciji i pojedinačnim cijenama o izvršenim dostavama prema svakom pojedinačnom nalogu tuženika koji su se označavali po broju pozicije, odnosno međusobno razlikovali po toj stavci.

Tužitelj da je navedene iznose izračunavao temeljem krajnjeg odredišta dostave robe, te količine i težine paketa koje je dostavio po nalogu tuženika, a koje podatke da je upravo

sadržavao svaki pojedinačni nalog tuženika, a konačno sve prema sporazumno ugovorenoj tarifi za dostavu robe tuženika.

Temeljem navedenih unaprijed dogovorenih kriterija između stranaka, tužitelj da je izdavao predmetne račune.

Obzirom da tuženik po dospijeću nje platio utužene iznose, tužitelj ga je u više navrata u cilju mirnog rješenja međusobnih odnosa pozivao da plati predmetni dug, međutim isti se oglašio na sve pozive, te je tužitelj u konačnici prekinuo poslovnu suradnju sa tuženikom tijekom rujna 2012.g. jer je zbog neisplate predmetnog duga bilo značajno ugroženo poslovanje tužitelja.

Tužitelj ističe kako ne postoji dugovanje prema tuženiku, pa sukladno tome osporava osnovu i visinu iznosa od 84.189,47 kn za koji iznos je tuženik istakao prigovor radi prebijanja.

Tuženik u nastavku parničnog postupka osporava navedene račune tužitelja iz razloga što je prije svega visina potraživanja tužitelja sporna i to na način da je tužitelj tuženiku izdao račune za pruženu uslugu na temelju proizvoljnih i subjektivnih odluka pritom ne držeći se ugovorenih cijena prijevoza. Ističe da nije sporno da su tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu, no tužitelj da je bio dobro upoznat s odredbama sklopljenog usmenog ugovora, kao i tarifom za dostavu robe od GW Terminala Zagreb do područja navedenih u prilogu prema poštanskim brojevima. Slijedom navedenog, tuženik osporava visinu pojedinačnih računa tužitelja.

Navodi kako tuženik prema tužitelju ima znatno veće potraživanje nego što tužitelj ima prema istome, pa sukladno odredbi čl.288.a.st.6. Zakona o parničnom postupku tuženik ističe u svezi nespornog potraživanja tužitelja prigovor radi prebijanja.

Također, a posebno cijeneći činjenicu da je tuženikovo potraživanje znatno više od potraživanja tužitelja, tuženik sukladno odredbi čl.189.st.1.ZPP-a ističe kompenzacijsku protutužbu.

U nastavku postupka postupka tuženik obrazlaže osporavanje svakog od utuženog računa kao i poslovni odnos stranaka. Tuženik kao nalogodavac dao je nalog tužitelju, kao prijevozniku, koji mora biti registriran kao prijevoznik u Republici Hrvatskoj, te isti mora imati sve potrebne dokumente za obavljanje djelatnosti prijevoza robe. Prijevoznik, ovdje tužitelj se morao strogo držati uputa nalogodavaca, ovdje tuženika, te je isti bio dužan obaviti dani mu nalog sukladno zakonskim i podzakonskim propisima. Nalogodavac svakog dana daje naloge prijevozniku za prijevoz robe, te prijevoznik preuzima robu, istu dostavlja te po potrebi preuzima novac za dostavu i/ili novac za vrijednost pošiljke, koji je potom dužan predati/uplatiti tuženiku.

Tuženik je tužitelja prije početka samog obavljanja posla upoznao s naknadama koje isti plaća za obavljeni prijevoz. Naknada da se obračunavala sukladno preuzetoj težini tereta, kao i sukladno mjestu odredišta, a prema cijenama navedenim u tarifi.

Tužitelj da je po obavljenom prijevozu, dva puta mjesečno, a sukladno tarifi, obračunavao ostvarenu uslugu te izdavao tuženiku račun za istu. Ističe da je tužitelj ostvarivao pravo na novčanu naknadu od 4.000,00 kuna mjesečno, uvećanu za PDV na ime troška skladišta. Osim navedenog tužitelj da je ostvarivao i pravo na prikup robe, te je isti morao opravdati kroz dostavnice i potvrde. Modus operandi samog poslovnog odnosa daje bio takav, da je tuženik na dnevnoj bazi tužitelju dostavljao dokument (bordero) na kojem su jasno bile naznačene dostave u pojedinom danu, te je tužitelj po izvršenoj dostavi morao zatražiti potvrdu stranke da je zaprimila dostavu, kao i od iste, uz prethodnu naznaku tuženika, preuzeti iznos novca za dostavu i/ili iznos novca vrijednosti pošiljke (pouzeće)

Navodi da, a posebno cijeneći činjenicu da je način obračuna naknade nesporno utvrđen između stranaka, da je nejasno kako je tužitelj naplaćivao puno veće iznose za određene dostave, pa stoga tuženik osporava račune tužitelja.

Ujedno navodi da pojedine račune djelomično osporava kako zbog pogrešnog izračuna visine preuzetih usluga i troška, te pojedine račune smatra spornim u osnovu i visini, a potraživanje tuženika da iznosi 392.040,60 kn.

Smatra osnovanim potraživanje tužitelja u iznosu od 310.888,69 kn, time da predlaže prijebij do visine potraživanja tužitelja sa potraživanjem tuženika, a postavlja protutužbeni zahtjev u preostalom dijelu iznosa od 81.151,91 kn.

Očitujući se na navode tuženika, kojim obrazlaže prijebijni i protutužbeni zahtjev, tužitelj ističe da su navodi tuženika djelomično točni. Dio koji je točan odnosi se na potraživanje tužitelja, dok dio koji nije točan odnosi se na cjelokupno potraživanje tuženika.

To da potvrđuje i dopis tuženika od 01.02.2016.g. kojim se traži od tužitelja da se očituje o otvorenim stavkama između stranaka

Izostanak bilo kakvog prigovora na visinu i osnovanost predmetnih računa i to tijekom čitavog ovog periodu da ukazuje na gore navedenu činjenicu.

Navedeni računi tuženika odnose se na zasebnu tražbinu i kao takve ih tuženik mora zasebno dokazivati, a njihovo postojanje nikako ne može utjecati na utemeljenost predmetnih računa tužitelja.

U predmetnom postupku nisu sporni računi tužitelja već su sporni prethodno navedeni računi tuženika.

Tuženik tvrdi da njegovi računi predstavljaju razliku pogrešno obračunatih dostava što nije točno jer je tužitelj sve izračune vršio u skladu s dogovorenim tarifom.

Tužitelj ističe da je u spis već dostavio tarifu koja gotovo u cijelosti odgovara onoj koju je dostavio tuženik, osim u jednom dijelu koji se odnosi na stavku vezanu za masu.

Naime, u tarifi koju je dostavio tuženik razvidno je da je u prvom redu pod kolonom masa ručno upisana riječ i broj paketa 31,5.

Navedeni broj se osporava obzirom da je isti upisan samoinicijativno od strane tuženika i ne može predstavljati nikakav dokaz.

Stranke da su sporazumno dogovorile tarifu prema kojoj su se cijena dostava robe obračunavala ovisno o težini paketa i zoni odnosno udaljenosti mjesta dostave.

Ističe da je dostava u prvoj zoni paketa težine od 1-50 kg je iznosila 24,16 kn bez PDV, dakle neovisno o tome da li je paket težio 1 kg ili 49 kg cijena je bila ista, nakon toga težina od 50-100 kg je iznosila 27,00 kn bez PDV i tako dalje sve do 2700 kg i preko gdje je maksimalna cijena iznosila 386,08 kn bez PDV.

Tuženik da je u tablicama naveo kolika bi bila realna visina pruženih usluga po utuženim računima u odnosu na tužiteljev izračun, međutim isti nigdje nije obrazložio kako je došao do navedenog izračuna.

Tužitelj ne prihvaća tužnikovu specifikaciju realno pruženih usluga iz razloga što je to specifikacija nerealno pruženih usluga.

U odnosu na navodnu konto karticu tužitelja, koju je dostavio tuženik, ističe da ista nije ovjerena niti pečatom, a niti potpisom ovlaštene osobe tužitelja, pa kao takva ne može predstavljati dokaz na okolnost osnovanosti računa tuženika.

Tuženik da nema nikakav trag da je prigovorio tužitelju na visinu računa zbog pogrešnog izračuna, a nema trag jer nije niti prigovarao jer je tužitelj pravilno obračunavao naknadu za izvršene usluge dostave robe.

Ističe da su svi računi tuženika dostavljani tužitelju nakon prekida suradnje, pa sve do siječnja 2013. godine.

Tužitelj ističe da u konačnici upitno zašto je tuženik tijekom mjeseca rujna 2012. godine isplatio tužitelju u dva navrata po 30.000,00 kn, ako je prebijanjem svih potraživanja preostalo još određeni dug tužitelja prema njemu.

Stoga da je očito da su računi tuženika izrađeni nakon prestanka poslovne suradnje sve sa svrhom da se u potpunosti amortizira dug prema tužitelju izmišljajući razno razne propuste tužitelja u obavljanju predmetnih poslova.

Nadalje, interesantan je podatak iz tuženikove specifikacije pruženih usluga prema kojem su realni troškovi skladišta 2.000,00 kn umjesto obračunatih 4.000,00 kn, iako prethodno u svom podnesku (str. 2) ističe da je uz suglasnost tuženika tužitelj ostvarivao pravo na novčanu naknadu u visini od 4.000,00 kn uvećanu za PDV na ime troška skladišta. Dakle, u podnesku tuženik prvo priznaje ukupne mjesečne troškove najma skladišta, a nakon toga ih osporava, očito zaboravljajući što je prethodno naveo.

Isto tako, neuvjerljiva da je začuđenost tuženika zašto tužitelj potražuje na ime računa br. F-34/12 iznos od 60.586,45 kn kada je isti dostavio tuženiku navedeni račun na iznos od 56.361,29 kn. Točno je da je tužitelj prethodno dostavio tuženiku račun na manje označeni iznos, međutim, odmah nakon toga je dostavio ispravljeni račun na iznos od 60.586,45 kn.

Razlika u iznosu od 4.225,16 kn po računu F-34 se odnosi na dvije stavke koje u prvoj verziji ovog računa nisu bile uračunate, a to su "dodatni troškovi (prikupi) u visini od 1.877,50 kn i "dostava Fliba Split" u visini od 3.287,79 kn.

Ovo da je poznato tuženiku, štoviše isti u specifikaciji realno pruženih usluga po predmetnom računu priznaje cjelokupne troškove po stavci prikupa, dok djelomično priznaje troškove po stavci dostava Fliba Split.

Za razliku od svih ostalih računa koje je tuženik knjižio u svojoj kartici otvorenih stavki ovaj račun da je knjižen na prvotni iznos, pa stoga navodi da je upravo navedenom specifikacijom tuženik indirektno priznao u cijelosti iznos od 60.586,45 kn po računu F-34/12.

Navedeni slučajevi da su eklatantan primjer manipulativnog ponašanja tuženika, kao i dokaz njegovog nekorektnog postupanja prema tužitelju, a koje postupanje se redovito svodilo na neispunjavanje obveza prema tužitelju, kao i pokušaje da ga zakine gdje god je to moguće i to protivno svim prethodno postignutim dogovorima, a zbog čega je u konačnici tužitelj i prekinuo poslovnu suradnju.

Slijedom navedenog tužitelj u cijelosti osporava navedene račune tuženika br. 38547104/2814411 od 24.07.2012. g., br. 38551096/2814411 od 24.08.2012. g., br. 38551125/2814411 od 24.08.2012.g., br. 38553204/2814411 od 07.09.2012.g., br. 38556072j/2814411 od 01.10.2012. g. i br. 38556107/2814411 od 01.10.2012. g.

Tuženik ističe da na ime poslovnog odnosa prema tužitelju ostvaruje i pravo na naknadu prouzročene štete usred činjenice gubitka i/ili oštećenja robe, te nadalje navodi 43 pojedinačna slučaja pretrpljene štete.

Tužitelj u cijelosti osporava navedeno potraživanje, te pobija navode tuženika da bi bio odgovoran za nastalu štetu.

U prilog navedenim prigovorima da ide činjenica da je tuženik datirao sve račune na ime naknade štete nakon prestanka njihove poslovne suradnje koji podatak dovoljno govori sam za sebe, a još i više u kombinaciji sa činjenicom da su navedeni računi izrađivani po nekoliko mjeseci nakon nastanka navedene štete. Smatra da ukoliko bi tužitelj uistinu počinio štetu tada bi bilo logično da mu tuženik odmah istakne prigovor u svezi toga i zatraži naknadu iste štete,

Navodi da iz navedene dokumentacije proizlazi da bi tuženiku bile vraćene oštećene stvari, koje kao takve opet imaju određenu tržišnu vrijednost, stoga ukoliko bi se utvrdila

odgovornost tužitelja bilo bi potrebno utvrditi tržišnu vrijednost oštećenih stvari i za taj iznos umanjiti naknadu.

Tuženik da nije isticao prigovore na utužene račune prilikom njihove dostave tuženiku i umanjivao ih i za nastalu štetu, već umjesto toga izdaje i ispostavlja tužitelju račune bez ikakve osnove nekoliko mjeseci kasnije. Tužitelj da nije niti prouzrokovao navedenu štetu i zato što tuženik pokušava izbjeći ispunjavanje svoje obveze pokušavajući staviti u prijeboj neosnovane tražbine.

Slijedom navedenog, tužitelj u cijelosti osporava sve račune tuženika kojima potražuje naknadu štete uslijed gubitka ili oštećenja robe.

Nadalje, tuženik navodi da je tužitelj prilikom dostavljanja pošiljke u određenim situacijama morao preuzeti od krajnjih kupaca iznos kupovine, navodi pojedinačne slučajeve u kojima je trebao preuzeti od primatelja određene iznose koji zbrojeni odgovaraju iznosu od 246.966,32 kn.

Tužitelj u cijelost osporava navedeno potraživanje, obzirom da je sve preuzete iznose kupovine polagao putem dnevno noćnog trezora na račun tuženika br. IBAN hr3223300031100204361 kod Societe generale – Splitska banka d.d.

U svezi tuženik navoda tuženika da je tužitelj prilikom dostave robe određenim krajnjim kupcima trebao od istih preuzeti iznos dostave koji je po zaprimanju trebao predati/uplatiti tuženiku, te svom podnesku navodi pojedinačne slučajeve u kojima je trebao preuzeti od primatelja određene iznose koji zbrojeni odgovaraju iznosu od 32.470,10 kn, tužitelj u cijelosti osporava navedeno potraživanje, obzirom da je sve preuzete iznose kupovine polagao putem dnevno noćnog trezora na račun tuženika br. IBAN HR 3223300031100204361 kod Societe Generale – Splitska banka d.d.

U svezi, tuženikovih navoda da je ustupio tužitelju mobilni uređaj i skener., tužitelj navodi da su točni navodi tuženika za skener, dok se potraživanje po osnovi mobilnog uređaja u potpunosti osporava jer tuženik tužitelju nikada nije ustupio mobilni uređaj.

U svezi tuženikovih navoda da je tužitelju robu za prijevoz često pripremao na euro paletama, te da mu tužitelj nije vratio ukupno 581 euro paletu, tužitelj osporava prednje navode tuženika jer je vratio tuženiku sve euro-palete.

Navodi tuženika da su u potpunosti neuvjerljivi, jer je teško za povjerovati da bi tuženik dopustio da mu tužitelj svakodnevno zadržava navedene palete, a da ga prethodno ne upozori na vraćanje istih.

Posebno u oko upada podatak iz specifikacije zadržanih euro paleta prema kojemu tužitelj tuženik na početku poslovne suradnje, dakle u periodu kada je potrebno steći povjerenje, uopće ne vraća palete, odnosno samo u jednom navratu (28.05.2012.g.) u prvih mjesec i pol dana vraća samo 20 paleta.

Slijedom navedenog, jasno je da i ova stavka predstavlja neuspješan pokušaj tuženika da umanjiti postojeći dug prema tužitelju.

Tuženik protutužitelj osporava navode tužitelja protutuženika. Nejasno je na temelju čega tužitelj-protutuženik zaključuje da je među strankama nesporno potraživanje tužitelja-protutuženika u iznosu od 390.484,73 kuna. Razvidno je upravo iz podneska tuženika-protutužitelja od dana 19.10.2016. godine da je isti osporio potraživanje tužitelja-protutuženika navedenog u prijedlogu za ovrhu od dana 02.09.2015. godine, te da je isti istaknuo procesno pravni prigovor (prijeboj) za cijelo potraživanje tužitelja-protutuženika upravo radi činjenice da isti ima prema tužitelju-protutuženiku potraživanje koje je veće za iznos od 81.151.91 kuna, a ne kako to pogrešno navodi tužitelj-protutuženik za iznos od 80.444,13 kuna.

Ističe da je činjenica da je tužitelj-protutuženik pogrešno obračunavao visinu pružene usluge sukladno dogovorenim uvjetima, te da je isti ujedno bio svjestan toga, a u prilog čega ide i činjenica da je račune tuženik-protutužitelja, a koji se odnose na osporavanje potraživanja tužitelja-protutuženika, isti knjižio u svojim poslovnim knjigama.

Tužitelj u podnesku pogrešno ističe da tuženik-protutužitelj nije osporio njegove račune, kao i da se radi po njemu o izmišljenim računima tuženika-protutužitelja. Upravo iz e-mail korenspondencije od 03.01.2013. godine, proizlazi da je istome bilo više nego jasno na temelju kojih računa i za koji iznos tuženik-protutužitelj ima potraživanje prema istome.

Navodi tužitelja-protutuženika da je isti točno obračunavao dostave sukladno Tarifi, da je u cijelosti neprihvatljiv. Tako tužitelj-protutuženik ističe da je dostava u prvoj zoni paketa težine od 1-50 kg iznosila 24,16 kuna bez PDV, dakle neovisno o tome doli je paket težio 1 kg ili 49 kg cijena je bila ista. Naime, iz samog Dodatka Ugovoru razvidno je da je bilo određeno da ako dođe do reklamacije vezane uz kašnjenje ili neisporku, obračunati će se penali u slijedećim iznosima: (i) za paketnu pošiljku do 31,5 kg=150,00 kn, (ii) za cargo pošiljku od 31,5 kg=350,00 kn. Tuženik-protutužitelj ističe da je među stranka za dostavu do 31,5 kg u bilo kojoj zoni bila predviđena cijena od 20,00 kuna, a ne kako to tužitelj-protutuženik tvrdi. Isto da proizlazi iz materijalnih dokaza koje je dostavio sam tužitelj-protutuženik.

Uz račun tužitelja-protutuženika broj F-51, da je priložen i zbroj dnevnog razvoza u periodu od 03.09.2012.-13.09.2012. godine, te je tako pod datumom 07.09.2012. godine pozicija broj 2724849308 upisao iznos od 20,00 kuna. Uvidom u bordero broj pozicije 2724849308 od dana 07.09.2012. godine da je razvidno da je tužitelj-protutuženik trebao gospodinu Andriji Cehu dostaviti određenu robu u naselje Sreser, u Dubrovačko neretvanskoj županiji, ukupne težine 4,20 kg.

Uz račun broj F-48, tužitelj-protutuženik da je priložio i zbroj dnevnog razvoza u periodu od 01.08.2012.-14.08.2012. godine, te je tako pod datumom 10.08.2012. godine pozicija broj 2712518923 upisao iznos od 40,00 kuna. Uvidom u bordero broj pozicije 2712518923 od dana 10.08.2012. godine razvidno je da je tužitelj-protutuženik trebao obaviti 2 dostave i to dostavu robe gospodi Tanji Dragojević u grad Vela Luka, na otok Korčulu, težine 1,35 kg, kao i dostavu robe gospodinu Stevici Iliškoviću u grad Hvar, otok Hvar, ukupne težine 3,25 kg.

Uz račun broj F-49, tužitelj-protutuženik je priložio i zbroj dnevnog razvoza u periodu od 15.08.2012.-31.08.2012. godine, te je tako pod datumom 17.08.2012. godine pozicija broj 2715345704 upisao iznos od 40,00 kuna. Uvidom u bordero broj pozicije 2715345704 od dana 17.08.2012. godine razvidno je da je tužitelj-protutuženik trebao obaviti 2 dostave i to dostavu robe gospodinu Draganu Lasicu u grad Korčula, na otok Korčulu težine 4,00 kg, kao i dostavu robe gospodi Meri Miletić u grad Vela Luka, na otok Korčula težine 13,00 kg.

Na temelju samo prethodna tri primjera da je razvidno da je tužitelju-protutuženiku bilo više nego poznato da je za prijevoz robe do 31,5 kg za sve zone bila jedinična cijena od 20,00 kuna. Slijedom navedenog, tuženik-protutužitelj ističe da je tužitelj-protutuženik prilikom obračuna izvršene dostave zloupotrijebio povjerenje između stranaka te je pogrešno, na štetu tuženika-protutužitelja, obračunavao mjesečnu uslugu.

Ističe da je činjenica da je tuženik-protutužitelj u podnesku od 19.10.2016. godine naveo upravo vrijednost pružene usluge dostave sukladno dogovorenim cijenama između stranaka, odnosno sukladno Tarifi kojom je bilo propisano da je za svaku dostavu do 31,50 kg u bilo kojoj zoni određena cijena u visini od 20,00 kuna.

Tužitelj-protutuženik je navodima iz podneska od dana 08.02.2017. godine kontradiktoran nespornim činjenicama koje proizlaze iz njegovih poslovnih knjiga, kao i dokumentacije koju je dostavio tijekom postupka. Naime, razvidno je da je isti zaveo u svojim knjigama određene račune koje mu je izdao tuženik-protutužitelj na ime pogrešno obračunate dostave, stoga da je nejasno na temelju čega isti tvrdi da tuženik-protutužitelj nije osporio njegove račune.

Što se tiče naknade na ime skladišta, da nije sporno među strankama da je ista iznosila 4.000,00 kuna, ali taj iznos je predstavljao mjesečnu naknadu, a ne polumjesečnu. Razvidno je da je tužitelj-protutuženik svakih 15 dana, odnosno na svakom računu obračunavao troškove skladišta u iznosu od 4.000,00 kuna, odnosno suprotno od onog što je među strankama bilo dogovoreno.

Nastavno na navod tužitelja-protutuženika na visinu njegovog računa F-34, tuženik-protutužitelj je dostavio uz podnesak od dana 19.10.2016. godine upravo isti na iznos od 56.361,29 kuna, odnosno račun koji je tužitelj-protutuženik dostavio. Visina istog da je također bila pogrešno obračunata, te je tuženik-protutužitelj osporio isti za iznos od 6.493,93 kuna. Razvidno je iz toga računa da je tužitelj-protutuženik, iako pogrešno, obračunao visinu usluge koju je pružio u periodu od 16.06.2012. godine do 30.12.2012. godine, stoga svako eventualno kasnije ispravljanje istog, a na koje se poziva tužitelj-protutuženik, da je pogrešno i suprotno dogovorenim uvjetima. Nikakvog priznavanja istog od strane tuženika-protutužitelja nije bilo stoga je argument tužitelja-protutuženika neosnovan i paušalan.

Navodi da je tužitelj-protutuženik pogrešno obračunavao pruženu uslugu i to na način da je isti obračunavao visinu pruženih usluga kako je to istome odgovaralo, a ne sukladno dogovorenim uvjetima.

Poslovni odnos između tužitelja-protutuženika i tuženika-protutužitelja sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima predstavlja ugovor o prijevozu temeljem odredbe članka 683. stavka 1. ZOO-a prijevoznik odgovara za potpun ili djelomičan gubitak i oštećenje potiljke od trenutka preuzimanja do njezine predaje.

Razvidno je iz ugovornog odnosa da se tužitelj-protutuženik obvezao za tuženika-protutužitelja obavljati prijevoz stvari, pa sukladno gore navedenoj odredbi ZOO-a, tužitelj-protutuženik odgovara tuženiku-protutužitelju za štetu zbog oštećenja i/ili gubitka stvari. Činjenica je da je tužitelj-protutuženik preuzeo od tuženika-protutužitelja neoštećenu i uredno zapakiranu robu, te da isti prilikom preuzimanje robe nije tuženiku-protutužitelju istaknuo bilo kakav prigovor u svezi nedostatka parkiranja i/ili oštećenja stvari. Nadalje, da bi tužitelj-protutuženik kao prijevoznik izvršio svoju obvezu, isti je dužan primatelju robe predati istu, te od istog tražiti da potpiše dostavnicu koja će istome služiti kao dokaz da je izvršio svoju obvezu te da je robu predao neoštećenu.

S obzirom na činjenicu da tužitelj-protutuženik potražuje naknadu za prijevoz robe, no da s druge strane isti nije tuženiku-protutužitelju dostavio potvrde da je roba predana bez oštećenja, upućuje na zaključak da je do oštećenja robe došlo upravo za vrijeme prijevoza od strane tužitelja-protutuženika, stoga isti sukladno odredbama ZOO-a odgovara tuženiku-protutužitelju za pričinjenu štetu.

Tuženik-protutužitelj da je na jasan i nedvosmislen način naveo koja je roba oštećena i/ili izgubljena za vrijeme prijevoza od strane tužitelja-protutuženika, stoga ako tužitelj-protutuženik isto i dalje osporava, na njemu je teret dokaza da dokazuje da je do štete došlo bez njegove krivnje. Nadalje, odredbom članka 683. stavka 3. ZOO-a je uređeno pitanje visine oštećene robe te se tako navodi da ako nije drukčije ugovoreno, vrijednost robe određuje se prema tržišnoj cijeni pošiljke u vrijeme i mjestu predaje no prijevoz.

Slijedom navedenog, osnova potraživanja tuženika-protutužitelja na ime naknade štete za oštećenu i/ili izgubljenu robu da proizlazi iz odredaba ZOO-a, dok je tuženik-protutužitelj visinu iste specificirao i dokazao ispravama.

Navodi tužitelj-protutuženika istaknuti u točkama 3. i 4. podneska od dana 08.02.2017. godine su paušalni i suprotni realnom stanju. Da je tužitelj-protutuženik tuženiku-protutužitelju stvarno i podmirio sva potraživanja na ime pouzeća, odnosno na ime troškova dostave isti bi već u ovom podnesku dostavio tražene podatke. Činjenica je da prilikom uplate (pologa) gotovine na dnevno noćni trezor, uplatitelj u ovom slučaju tužitelj-protutuženik dobije potvrdu da je gotovina stvarno i položena.

Odredbom članka 677. ZOO-a da je propisano da ako je prijevoznik predao pošiljku primatelju, a nije naplatio iznos kojim je bila opterećena, dužan je isplatiti taj iznos pošiljatelju, ali ima provo tražiti naknadu od primatelja. Slijedom navedenog, tuženik od tužitelja potražuje sav iznos koji je isti primio i/ili bio dužan primiti od primatelja na ime iznosa kojim je predmet prijevoza bio opterećen.

Prilikom dostave robe određenim krajnjim kupcima, tužitelj-protutuženik je trebao od istih preuzeti iznos dostave, koji iznos je po zaprimanju, tužitelj-protutuženik trebao predati/uplatiti tuženiku-protutužitelju. S obzirom na činjenicu da tužitelj-protutuženik tijekom dostava nije preuzeo i/ili nije predao preuzeti iznos dostave tuženiku-protutužitelju, tuženik-protutužitelj potražuje od tužitelja-protutuženika na ime dostave iznos od 32.410,70 kuna.

S obzirom na činjenicu da tužitelj-protutuženik nije dostavio niti jednu potvrdu o izvršenom pologu, da je razvidno da su navodi istog u cijelosti neutemeljeni. U prilog prethodno navedene činjenice, tužitelj-protutuženik upućuje na e-mail zakonske zastupnika istog, gospode Barbare Bujačić iz kojeg je razvidno da vozači tužitelja-protutuženika ponekad nisu niti preuzimali gotovi novac, a što je temeljem odredbi ZOO-a svakako odgovornost tužitelja-protutuženika.

Što se tiče korištenja skenera i mobitela, da je razvidno iz Dodatka Ugovoru, da je isti dužan tuženiku-protutužitelju plaćati naknadu za iste. Što se tiče mobitela koje je tuženik-protutužitelj stavio na raspolaganje tužitelju-protutuženiku, isti navodi da je tužitelj-protutuženik koristio mobilni uređaj s telefonskim brojem 091/3871-040.

Nadalje, ističe da je tužitelju bilo dobro poznato da je dužan tuženiku-protutužitelju vratiti euro palete na kojima mu je tuženik-protutužitelj isporučio robu. O prethodno navedenoj činjenici tuženik-protutužitelj da je obavijestio tužitelja-protutuženika putem e-maila.

Tužitelj-protutuženik ničim ne dokazuje da je vratio euro palete, a s druge strane njegovo paušalno pozivanje na postojanje/nepostojanje povjerenja ne može se prihvatiti jer isto ne predstavlja nikakav dokaz da je tužitelj-protutuženik stvarno i postupio po nalog tuženika-protutužitelja na vraćanje euro paleta.

Stoga specifikacija protutužbenog zahtjeva s osnova oštećene i izgubljene robe iznosi 68.433,14 kn, na ime pouzeća 246.966,32 kn, na ime dostave 32.470,10 kn, na ime skenera i mobitela 596,04 kn, 43.575,00 kn za 581 euro paletu tj. ukupno 392.040,60 kn.

Tuženik-protutužitelj upućuje na činjenicu da je tužitelj-protutuženik stekao bez osnove cjelokupna potraživanja koja se odnose na potraživanja za pouzeće, trošak dostave kao i neosnovano zadržavanje euro paleta koje su u vlasništvu tuženika. Naime, odredba članka 1111.stavka 1. ZOO-a navodi da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Činjenica je da je tužitelj-protutuženik

zadržao za sebe neosnovano gore navedene iznose, a iako je znao da ti iznosi nisu njegova imovina.

S obzirom na činjenicu kako tuženik-protutužitelj prema tužitelju-protutuženiku ima znatno veće potraživanje nego što tužitelj-protutuženik ima prema istome, tuženik-protutužitelj predlaže sudu da utvrdi da se nesporno potraživanje tužitelja-protutuženika u iznosu od 310.888,60 kn prebija u cijelosti s potraživanjem tuženika-protutužitelja za isti iznos. Nadalje, u svezi činjenica da nakon prebijanja tuženik-protutužitelj ima potraživanje prema tužitelju-protutuženiku u iznosu od 81.151,91 kn, tuženik-protutužitelj predlaže da sud udovolji zahtjev istog i naloži tužitelju-protutuženiku da nadoknadi tuženiku-protutužitelju navedeni iznos uvećan za zakonske zatezne kamate, kao i trošak postupka.

Tužitelj-protutuženik osim naprijed istaknutih prigovora iz odgovora na protutužbeni zahtjev ističe i prigovor zastare u odnosu na potraživanje tuženika-protutužitelja po svim osnovama obzirom je tuženik-protutužitelj podnio protutužbu u listopadu 2016.god., tj. nakon proteka trogodišnjeg roka od nastanka štete odnosno nastanka potraživanja po ostalim osnovama.

Ističe i prigovor litispendencije.

Tijekom postupka sud je proveo dokaze i to:

-saslušanjem svjedoka:

- Damira Vlaheka (list 1801-1803 spisa),
- Mariju Jakšić (list 1803-1805 spisa),
- Vlastu Pascolo (list 1805-1806 spisa),
- Stipu Lasića (list 1885-1887 spisa),
- Branka Novkovića (list 1887-1888 spisa)

-saslušanjem zastupnika po zakonu stranaka:

- za tužitelja Filip Buzov (list 1767-1769 spisa),
- za tuženika Barbara Bujačić (list 1769-1771 spisa),

-proveo dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i knjigovodstvo dipl.oecc. Ljupku Omaziću nalaz i mišljenje kojega prileži spisu (list 1309-1319 spisa)

i očitovanje (list 1743-1747 spisa)

te saslušao vještaka (list 1759-1761 spisa),

-dopunskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije, mr. oecc.Ljerki Živković nalaz i mišljenje koje prileži spisu (list 1961-1986 spisa)

-saslušao vještaka (list 2191-2193 spisa),

-izvršio uvid u isprave koje prileže spisu:

- Izvatke iz konto kartica, nalog tuženika (bordero) (list 148-572 spisa),
- tarifu za dostavu robe tuženiku (list 29 spisa),
- račune R1 (list 30 -38 spisa),

-e-mail korenspondenciju stranaka, standardne isprave ugovore tuženika, teretne listove, račune-otpremnice, specifikaciju zadržanih euro paleta, potvrdu Ministarstva financija-PU, podatak dobiven od OTP banke na traženje suda (list 1906-1912),

-izvadak iz prometa, po računu tuženika s transakcijama pologa gotovine putem DNT trezora u periodu od 1.srpnja 2012.do 30.rujna 2012., te Ugovor o uporabi DNT trezora sklopljen između Splitske banke d.d. i tuženika 6.srpnja 2012.god. (list 1906-1913 spisa).

Nalaz i mišljenje vještak PKF forenzika (list 1818-1881) sud nije uzeo u obzir jer je isti rađen privatno po tuženiku i u spis je uložen nakon zaključenja pripremnog ročišta.

Ocjenom tako provedenih dokaza temeljem odredbi čl. 8 Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08,

57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 dalje u tekstu: ZPP) sud nalazi potraživanje tužitelja osnovanim, a protupotraživanje tuženika neosnovanim.

Nesporno je između stranaka da su se nalazile u poslovnom odnosu tijekom 2012.god. na način da je tužitelj po nalogu tuženika vršio prijevoz i dostavu robe na području Splitsko-dalmatinske i Dubrovačko-neretvanske županije, te da je ugovor bio usmeni, tj. nije bilo pisanog ugovora.

Za obavljene usluge prijevoza tužitelj je tuženiku ispostavljao račune i to počevši od svibnja 2012. pa zaključno sa 11.9.2012.god. u ukupnom iznosu od 450.494,73 kn

Nesporno je da je tuženik platio tužitelju iznos od 60.000,00 kn.

Uz priložene račune u spis tužitelj je dostavio i zbroj dnevnog razvoza po periodima kao i naloge tuženika (Bordero) za svaki pojedini prijevoz, te tarife za dostavu robe tuženika.

Iz iskaza saslušanih zastupnika po zakonu stranaka, te svjedoka, zaključio je sud da se suradnja odvijala od mjeseca svibnja 2012. do konca mjeseca rujna 2012.god. te da između stranaka nije bio potpisan ugovor, već je suradnja dogovorena usmeno.

Svjedoci, kako radnici tuženika koji su neposredno sudjelovali u dogovorima i poslovnoj suradnji i to Damir Vlahek i Marija Jakšić i Vlasta Pascolo, tako i svjedoci tužitelja koji po poslovanju stranaka imaju saznanja obzirom su u istome sudjelovali, Branko Novković i Stipe Lasić, iskazuju da je tužitelju bio predan cjenik tuženika po kojem je trebao obračunavati uslugu prijevoza, da su mu uručeni i skeneri, a koje je i vratio po prekidu suradnje.

Svjedoci Stipe Lasić i Branko Novković navode da su euro palete, na kojima je tuženik svojim kamionima dopremao robu, vraćene tuženiku.

Za mobitel sud nije mogao utvrditi da bi ga tuženik zajedno sa skenerima uručio tužitelju jer za to ne postoji niti jedan dokaz, a svjedoci o tome nemaju saznanja. Tuženik-protutužitelj nema knjigovodstvenu evidenciju vezanu za zaduženje mobitela i skenera a niti zapisnika o preuzimanju iste opreme od strane tužitelja, a što potvrđuje i vještak Ljupko Omazić u svom nalazu.

Vezano uz ostale izdane račune kako od strane tužitelja, vezano uz račune prijevoza, tako i tuženika po svim osnovama, sud nalazi, a prihvaćajući nalaze i mišljenja vještaka koji su angažirana od strane suda i to dipl.oecc. Ljupko Omazić i mr.oecc.Ljerka Živković, obzirom su dani nakon analize cjelokupne dostupne dokumentacije, te su stručno obrazloženi i uvjerljivi da je tužbeni zahtjev osnovan dok je protutužbeni zahtjev neosnovan.

Vještak dipl.oecc. Ljupko Omazić u svom nalazu i mišljenju navodi da prema poslovnim knjigama tužitelja i tuženika, proizlazi da su ispostavljene knjigovodstvene isprave-računi od strane tužitelja i izvršenje uplate po računima od strane tuženika, uredno evidentirane u poslovnim knjigama tužitelja i tuženika, te nakon provedenih poslovnih promjena, ukupno potraživanje tužitelja od tuženika, odnosno obveza tuženika prema tužitelju iznosi ukupno 390.484,73 kn, a navedeni iznos sastoji se od računa prikazanih u točki 1.tablici 1.stupac 5.Nalaza.

Vještak posebno naglašava da tuženik u analitičkoj knjigovodstvenoj kartici konto 2200 obveze prema dobavljaču Trilogija d.o.o. Split (tužitelj) za razdoblje od 01.01.2012. do 31.10.2012.god. nema evidentirane reklamacijske zapisnike na ispostavljene račune tužitelja, odnosno odobrenja (obavijest o knjiženju kojima bi se umanjila obveza tuženika po ispostavljenim računima od strane tužitelja (točka 1.,2. i 3.Nalaza).

Visina protutužbenog zahtjeva odnosi se na potraživanje tuženika od tužitelja u ukupnom iznosu od 471.636,64 kn, a sastoji se od pojedinih potraživanja kako je navedeno u točki 4. do 4.6.Nalaza.

Tužitelj u svojim poslovnim knjigama nema evidentirane račune ispostavljene od strane tuženika koji se odnose na protutužbeni zahtjev tuženika u iznosu od 471.636,64 kn (točka 5 Nalaza).

Vještak smatra da kako tuženik nije postupio u skladu sa procedurom prilikom reklamiranja pojedinih računa, a iz samih ispostavljenih računa, odnosno iz opisa pojedinih računa kojima tereti tužitelja nije moguće utvrditi količinu, cijenu i naziv isporučenih dobara, te vrstu, količinu i cijenu obavljenih usluga, a što je bitan element što račun treba sadržavati u skladu s člankom 15.stavak 3.Zakona o PDV-u, iz navedenih računa nije moguće utvrditi da li je tužitelj stvarno pogrešno ispostavio pojedine račune i na što se konkretno odnosi primjedba tuženika.

Zbog navedenog iznos potraživanja po protutužbenom zahtjevu koji se sastoji od pojedinih potraživanja kako je navedeno u točki 4. do 4.6. nalaza, nije moguće provjeriti, odnosno utvrditi da li je navedeno potraživanje realno i zasnovano na dokumentaciji iz razloga što tuženik nije dostavio traženu dokumentaciju po zahtjevu, pa zbog navedenog, mišljenje je vještaka da potraživanje tuženika ne predstavlja realno potraživanje tuženika od tužitelja i sa navedenim iznosom nije moguće izvršiti prijeboj sa potraživanjem tužitelja od tuženika.

Vještak dipl.oecc. Ljerka Živković također u svom nalazu i mišljenju u odnosu na potraživanje tužitelja nalazi osnovanim potraživanje u iznosu od 390.484,73 kn, smatrajući spornim iznos umanjnja od 6.305,45 kn jer je tuženik samoinicijativno na temelju internog dokumenta mijenjao visinu iskazane obveze prema dobavljaču. Smatra da odobrenje kojim se umanjuje neko potraživanje može dati samo vjerovnik, a ne dužnik, u ovom slučaju tuženik.

U odnosu na potraživanje tuženika-protutužitelja niti vještak Ljerka Živković nije se mogla sa sigurnošću izjasniti o postojanju istoga zbog činjenice što tuženik-protutužitelj nije uplate i fakture iz srpnja 2012.g. proknjižio u knjigovodstvenim karticama, pa stoga vještak sa istima nije raspolagao, a kao niti vještak Omazić.

Stranke u sporu tijekom poslovnog odnosa nisu osporavale međusobne račune, nisu dostavljale reklamacije niti drugi oblik prigovora na visinu tih računa.

Dio računa koje je tuženik-protutužitelj izdao, izdao ih je nakon poslovne suradnje, tj. u slijedećoj godini, a neke čak u siječnju 2013.g., iako se ti računi odnose na poslovne događaje koji su trebali biti knjiženi i izdani u vrijeme poslovne suradnje između stranaka prema Zakonu o računovodstvu i Općem poreznom zakonu.

Time vještak Ljerka Živković navodi da obje strane, tj. kako tužitelj kao potraživanje, tako i tuženik kao obvezu imaju proknjiženi iznos računa koje potražuje tužitelj.

U dopuni nalaza i mišljenja na ročištu za glavnu raspravu održanoj dana 29.lipnja 2020.god., vještak Ljerka Živković u odnosu na konto karticu tuženika-protutužitelja u iznosu od 49.226,04 kn tj. potraživanje tuženika-protutužitelja od tužitelja-protutuženika (list 1482 spisa) navodi da smatra da je tužitelj-protutuženik proknjižio tu karticu, a što smatra da se radi o jednostranim ispravama tuženika-protutužitelja, te dokaz o knjiženju iste kod tužitelja-protutuženika nije utvrdila.

Uvidom u podatke dobivene od strane OTP banke, te dostavljeni Ugovor o uporabi dnevno/noćnog trezora, utvrdio je sud da je ugovor između tuženika i banke potpisane tek 6.7.2012.g., a kojim se uređuju prava i obveze ugovorenih stranaka, te na polaganje gotovine i uplate koje su krenule od tog datuma sa zaključno 27.9.2012.god.

Prema toj ispravi u tom razdoblju uplaćen je iznos od 171.623,00 kn dok je prema nalazu vještaka tuženik-protutužitelj proknjižio iznos od 20.540,00 kn.

Kod nekih uplata vidljivo je da se rade o uplatama, tj. pologu tužitelja-protutuženika, no iste nisu proknjižene kod tuženika-protutužitelja.

Stoga sud, prihvaćajući tako utvrđeno činjenično stanje nalazi osnovanim potraživanjem tužitelja za iznos od 390.484,73 kn, a neosnovanim u cijelosti potraživanje tuženika-protutužitelja.

Stoga sud nadalje nalazi da, iako je ugovor o prijevozu sklopljen usmeno, a što je neobično obzirom na veličinu i renome tuženika, da i takav neformalni ugovor obvezuje stranke, pa sukladno odredbi čl.661. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 dalje ZOO) tuženik kao pošiljatelj obvezan je platiti tužitelju kao prijevozniku naknadu za obavljeni prijevoz stvari u utuženom iznosu.

Valjalo je stoga platni nalog temeljem odr. čl.451.st.3. ZPP-a održati na snazi zajedno sa zateznom kamatom na svaki od predmetnih računa od dospijeca pa do isplate sukladno čl.29.st.2. ZOO-a, te za dio troška ovrhe koji se odnosi na nastale troškove.

Protutužbeni zahtjev je u cijelosti odbijen te je utvrđeno da prijebojni zahtjev nije osnovan, iz razloga kako je naprijed navedeno pa je stoga tužitelju temeljem odredbe čl.154.st.1. i 155. dosuđen parnični trošak za radnje poduzete po punomoćniku za koje sud nalazi da su bile osnovane za vođenje spora.

Tužitelju je dosuđen jedinstveni trošak u odnosu na tužbu i protutužbu prema vrijednosti spora koji je sa tužbenim i protutužbenim zahtjevom do 500.000,0 kn u iznosu od 5.000,00 kn za pojedinu poduzetu parničnu radnju-500 bodova (tbr 7/1 OT).

Dosuđen je tako trošak pristupa punomoćnika na ročišta 14.02.2017., 20.11.2017., 12.02.2018., 21.05.2018., 24.10.2018., 29.06.2020. (tbr 9/1 OT) te za pristup na ročište 27.1.2016. ½ -2.500,00 kn.

Za sastave podnesaka 8.02.2017., 7.9.2017. 12.02.2018. (tbr 8/1 OT) te za sastave podnesaka od 18.5.2017., 27.10.2017., 19.04.2018., 21.10.2019. i 7.02.2020.-500,00 kn za svaki (tbr 8/3 OT).

Na tako utvrđeni iznos od 55.000,00 kn izračunat je PDV po stopi od 25% (tbr 42 OT) u iznosu od 13.750,00 kn, dodan je trošak sudskih pristojbi na presudu 4.254,84 kn i odgovor na protutužbu 2.533,18 kn, te je ukupno dosuđen trošak u iznosu od 75.538,00 kn.

U Zagrebu, 10.srpnja 2020.

S u d a c
Miljenko Dolenc

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana po primitku ove presude, a ulaže se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

- 1.tužitelju-protutuženiku po pun. uz nal.prist. na presudu 4.254,84 kn
- 2.tuženiku-protutužiteju po pun. uz nal.prist. na presudu 2.324,00 kn

Broj zapisa: **17897-8274c**

Kontrolni broj: **03e58-7b0ba-a86a8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MILJENKO DOLENC, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.